

Καλημέρα από έναν φίλο μου

Έρχονται γιορτές και όλοι και όλα σε καλούν να βγάλεις στην επιφάνεια κάτι που δεν έχεις στο βάθος...

Κι αυτό κάνει το βάρος του σκοτεινού βυθού μεγαλύτερο.

Δεν θα σου πω να χαμογελάσεις, γιατί τώρα τελευταία δεν τα καταφέρνω καθόλου ούτε κι εγώ. Πόσο μάλλον να γιορτάσεις...

Κι όταν κανείς δεν βρίσκει το φως στο βάθος του, ίσως είναι βοηθητικό να το ψάχνει αλλού. Δε μιλώ για κάτι μέσα μας, μα ούτε και χωριστό από εμάς. Θέλω να σου μιλήσω για το πείσμα και την ανθεκτικότητα ενός φίκου.

Συνοπτικά εξιστορώ: Πριν ενάμισι χρόνο βγαίνοντας από τον Σκλαβενίτη, είδα κάτι φυτά σε κάτι γλαστράκια πεταμένα δίπλα στον κάδο απορριμμάτων. Τα περισσότερα ήταν ήδη νεκρά. Μα ένα από αυτά, παρότι εξαθλιωμένο, έμοιαζε να υπάρχει ακόμα. Τα δύο κακοποιημένα φυλλαράκια μαρτυρούσαν το είδος: Ficus Elastica.

Τον μάζεψα και τον πήρα σπίτι. Τον περιποιήθηκα βάζοντας τον σε ένα πραγματικό γλαστράκι, καθώς ήταν τοποθετημένος σε ένα κουτάκι που θύμιζε πλαστικό κελί, στο οποίο τα ριζάκια του είχαν βγει έξω από τα σίδερα θέλοντας να φτάσουν την ελευθερία... (Υπογραμμίζω: τα ριζάκια, όχι τα φύλλα... Αυτό διδάσκει η φύση. Από τη ρίζα κρατιέται στα δύσκολα η ύπαρξη...)

Παρότι τα δύο φυλλαράκια έπεσαν, ο κορμός ήταν ακόμα υγιής. Τα δύο φυλλαράκια δεν έπεσαν μόνα τους. Κάποιος ανώτερος φυσικός μηχανισμός καθοδήγησε την ύπαρξη σε συρρίκνωση και συγκέντρωση δύναμης, μέχρι οι συνθήκες να επιτρέψουν την όσο είναι εφικτό εκ νέου ανάπτυξη. Καθώς μένω σε υπόγειο («ένας κάτοικος στο μείον ένα» αποφάνθηκε για μένα η πρόσφατη απογραφή), το «παράθυρο» βλέπει στο μισό μέτρο που έχει σκαφτεί για να μπαίνει στον χώρο λίγο φως και αέρας. Εκεί τον τοποθέτησα. Παρεούλα μου. Και παρότι θα έλεγε κανείς ότι οι συνθήκες δεν ήταν κατάλληλες, η στενή αυτή απομόνωση έδωσε στον μικρό μου άφυλλο φίλο την ηρεμία που χρειαζόταν για να ανασυνταχτεί. Σε δύο εβδομάδες μου μίλησε, θέλοντας να με ευχαριστήσει. Ένας μικρός κόμπος στον κορμό του είχε πετάξει ένα πολύ μικρό φυλλαράκι! «Ζω, μου είπε. Υπάρχω. Δεν είσαι μόνος.»

Πριν λίγες μέρες καλέ μου φίλε δεν μπορούσα άλλο να σε κρατήσω στο σκοτάδι. Σε έβγαλα και σε φύτεψα στον κήπο της πολυκατοικίας.

Αμέσως ψήλωσες και τα πηγαίνεις περίφημα με τον αέρα και τη βροχή.

Λέω κάποια μέρα -έστω για λίγο- να ανεβώ κι εγώ... να έρθω να σε δω.

Λέω κάποια μέρα να ανεβώ...

να έρθω να με βρω...

να επιστρέψω.

Με αγάπη,

Γιάννης

Υγρ.: Για του λόγου το αληθές, αλλά και κυρίως γιατί η παραπάνω έκφραση ελπίδας αν και διατυπώθηκε θεωρητικά (όπως το θέλει η τέχνη), επί της ουσίας καθοδηγήθηκε από την πράξη (όπως το θέλει η φύση), επισυνάπτω την φωτογραφία.

